

UN MISSATGE, EN LA LLUM CAIENT

Dimecres 7 de setembre de 1707

En l'oceà del nord, navegava un vaixell on vivia una petita família. Una nit, els dos nens tombats en la coberta observaven al cel unes petites llums que es movien. La mare en veure'ls es va acostar a ells i es va tombar, just en aquell moment el nen més jove va preguntar envaït per la curiositat.

–Mare, per què hi ha petites llums que es mouen pel cel?

–Et refereixes a les estrelles caigudes?

–Sí, per què aquestes es mouen i les altres no?

–Segons la llegenda, és perquè les mana la llum.

–Llegenda?

–Sí, hi ha una llegenda poc coneguda per a les estrelles caigudes.

Fa molts anys... El cel era l'enamorat del sol, i per això sempre era clar. No existia ni la foscor ni el dolor. I això va continuar per molts segles, fins que un dia el cel va conèixer la llum. D'on provenia tota aquella claredat que l'il·luminava? El cel es va enamorar perdudament de la llum i el sentiment de la llum era el mateix.

Una vegada que el cel i la llum estaven junts, el sol va decidir descobrir què estava passant. Quan els va trobar junts, no va haver-hi lloc on fugir. El cel va dir al sol:

–Et prometo que passaré la resta dels dies amb tu, però a canvi deixa viure la llum.

Ella va acceptar i el cel va ser separat de la seva estimada, ell ple de foscor va crear la nit. La gent es pensava que això seria per sempre, però després d'un temps ple de foscor, van començar a aparèixer petits punts de llum que queien del cel. Era un missatge de la seva estimada, dient-li que ella seria allí sempre. Llavors, la nit va desaparèixer i va tornar a ser de dia. No va durar massa, perquè va tornar la foscor, però aquesta vegada amb estrelles.

La llegenda diu que a vegades les estrelles cauen del cel per a regalar-li cartes d'amor.

Pierre Loti

2nC

Narrativa